

Rozważania nad Księgą Psalmów

s. M. Judyta Pudełko PDDM

Psalm 9 – 10 (I)

Psalm 9 stanowi większą całość literacką i tematyczną z psalmem 10. Wskazuje na to budowa akrostychiczna: następujące po sobie fragmenty Ps 9 i Ps 10 rozpoczynają się od kolejnych liter alfabetu hebrajskiego. Choć w LXX psalmy te stanowią całość, zostały podzielone w tekście hebrajskim dla potrzeb liturgii żydowskiej. Zauważa się jednak różnicę między obu psalmami. Pierwsza część posiada wydźwięk dziękczynno-pochwalny, druga natomiast, jest lamentacją i modlitwą błagalną.

¹ Kierownikowi chóru. Na modłę pieśni «Mut labben». Psalm. Dawidowy.

² Chwałę Cię, Panie, całym sercem, opowiadam wszystkie cudowne Twe dzieła.

³ Cieszyć się będę i radować Tobą, psalm będę śpiewać na cześć Twego imienia, o Najwyższy.

⁴ Bo wrogowie moi się cofają, padają, giną sprzed Twego oblicza.

⁵ Boś Ty przeprowadził mój sąd i wyrok, zasiadając na tronie – Sędzio sprawiedliwy.

⁶ Zgromiłeś pogan, zgubiłeś występnych, imię ich na wieczne czasy wymazałeś.

⁷ Upadli wrogowie – w wieczyste ruiny, miasta poburzyłeś – przepadła o nich pamięć.

⁸ A Pan zasiada na wieki, swój tron ustawia, by sądzić.

⁹ Sam będzie sądził świat sprawiedliwie, wyda narodom bezstronny wyrok.

¹⁰ Niech Pan będzie ucieczką dla uciśnionego, ucieczką w czasach utrapienia.

¹¹ Ufają Tobie znający Twe imię, bo nie opuszczasz, Panie, tych, co Cię szukają.

¹² Psalm śpiewajcie Panu, co mieszka na Syjonie, pośród narodów głoście Jego dzieła,

¹³ bo mściciel krwi pamięta o ubogich, pamięta, a nie zapomina ich wołania.

¹⁴ Zmiłuj się nade mną, Panie, spójrz, jak mnie poniżają ci, którzy mnie nienawidzą. Ty, co mnie wyprowadzasz z bram śmierci,

¹⁵ bym głosił całą Twą chwałę w bramach Córy Syjońskiej i weselił się Twoją pomocą.

¹⁶ Poganie wpadli w jamę, którą wykopali; noga ich uwięzła w sidle przez nich zastawionym.

¹⁷ Pan się objawił, sąd przeprowadził, w dzieła rąk swoich uwikła się występny.

¹⁸ Niechaj występnicy odejdą precz do Szeolu, wszystkie narody, co zapomniały o Bogu.

¹⁹ Bo ubogi nie pójdzie w zapomnienie na stałe, ufność nieszczęśliwych nigdy ich nie zawiedzie.

²⁰ Powstań, o Panie, by człowiek nie triumfował; osądź narody przed Twoim obliczem.

²¹ Przejmij ich, Panie, bojaźnią; niech wiedzą poganie, że są tylko ludźmi.

Boś Ty przeprowadził mój sąd i wyrok... Bóg jest Sędzią. Jest Panem świata. Zło stanowi sytuację bez Boga, odrzucenia Jego i Jego miłości. Stąd też zawsze, ilekroć dochodzi do konfrontacji, zestawienia dobra i zła, następuje sąd. Bóg stworzył świat, panuje nad światem i go sądzi. Dlatego też funkcja Boga – sędziego w Biblii posiada zasadniczą rolę: przywracanie, stabilizowanie zniszczonego przez grzech porządku. Złączenie tego, co zostało rozbite, podzielone. Sąd Boga dotyczy poszczególnego człowieka, jak i całego świata. W Jego ręku są losy narodów. Imperia i ich potęga przemijają jak cień. Psalmista zauważa Boże działanie w świecie, w swoim życiu i ogłasza to słowami swojej modlitwy. Nawet wtedy, gdy mają miejsce sytuacje po ludzku bez wyjścia, gdy zło wydaje się zwyciężać, Bóg objawia swoją moc. Sędzia sprawiedliwy ratuje tych, o których już nikt nie pamięta. Trudne sytuacje stają się przestrzenią wzrostu ufności, zawierzenia, oddania swojego losu Bożemu obrońcy. Ubogi szuka Bożej pomocy...

Ubogi nie pójdzie w zapomnienie... Ubogi, to ten, który nie ma nigdzie oparcia, pomocy. Brakuje mu sił, aby obronić się przed siłami zła. Jest skazany na zagładę. Kto dogłębnie doświadcza swej bezsilności, zaczyna wołać do Boga, jedyne go wybawcy. Psalmista staje pomiędzy ubogimi. Przypomina swojemu ludowi jego ubogą kondycję. Lud Boga narodził się z niewymownego ogołocenia. Potomkowie starego, prawie obumarłego człowieka, Abrahama (Hbr 11,12) doświadczały nieustannie podczas swej historii dotkliwych uderzeń, ucisku obcych narodów, wygnania, niewoli, śmiertelnego niebezpieczeństwa. Ale spośród wszystkich cierpień najdotkliwsze było doświadczenie własnego grzechu. Dlatego podnosi się wołanie o ratunek: zmiłuj się nade mną Panie...

«Wielbi dusza moja Pana, i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy. Bo wejrzał na uniesienie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia, gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny. Święte jest Jego imię – a swoje miłosierdzie na pokolenia i pokolenia zachowuje dla tych, co się Go boją. On przejawia moc ramienia swego, rozprasza ludzi pyszniących się zamysłami serc swoich. Strąca władców z tronu, a wywyższa pokornych. Głodnych nasycy dobrami, a bogatych z niczym odprawia. Ujął się za sługą swoim, Izraelem, pomny na miłosierdzie swoje – jak przyobiecał naszym ojcom – na rzecz Abrahama i jego potomstwa na wieki» (Łk 1,46–55).

Panie Jezu Chryste, Ty przyjmując naszą ludzką naturę, wzięłeś na siebie nasze ubóstwo, ciężar naszego grzechu i związane z nim wyrok. Prosimy Cię, spraw, abyśmy mogli nieustannie kosztować owoców Twojego zwycięstwa i ogłaszać światu potęgę Twojej zbawczej miłości.